

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10Co/631/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5612210679
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 05. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Róbert Urban
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5612210679.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Róberta Urbana a sudcov JUDr. Amálie Paulerovej a JUDr. Erika Vargu, v právnej veci navrhovateľa POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova ul. 25, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Grösslingova 4, proti odporcovi Slovenská republika, za ktorého koná Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Bratislava, Župné námestie 13, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, na základe odvolania navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 4C/180/2012-95 zo dňa 3.10.2013 takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd v celom rozsahu zamietol návrh navrhovateľa vo veci, ktorá bola „spojeným“ konaním o veci tamojšieho súdu sp. zn. 4C/180/2012 (dlžník Q. B.) a sp. zn. 4C/178/2012 (dlžník Q. Q.). Vychádzal z toho, že v exekučnom konaní proti povinnému Q. B. - sp. zn. 7Er/1414/2010 - bola žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie doručená exekučnému súdu 9.12.2010, ktorý ju uznesením zo dňa 7.2.2011 zamietol. V exekučnom konaní proti povinnému Q. Q. - sp. zn. 10Er/1127/2011 - bola žiadosť o udelenie poverenia doručená 5.8.2011 a následne zamietnutá 22.3.2012. Z dikcie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného po 1.6.2011 však vyplýva, že 15-dňová lehota nemusí byť dodržaná, ak ide o exekučný titul v podobe rozhodcovského rozsudku; čo platí i pre posudzovaný prípad. Navyše v oboch prípadoch exekučných konaní v dotknutom/rozhodnom čase exekučný súd vykonával nevyhnutné šetrenia a úkony (v odôvodnení napadnutého rozsudku konkrétne, vrátane časových údajov, vymedzené), keďže exekučným titulom bol práve rozhodcovský rozsudok smerujúci proti spotrebiteľom a (aj) v zmysle ustálenej judikatúry v tomto prípade je nevyhnutný (najmä z hľadiska ochrany spotrebiteľa) širší rozsah prieskumnej činnosti exekučného súdu. Okresný súd zároveň zdôraznil, že samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty neznamená automaticky prieťahy v konaní (napr. sp. zn. I. ÚS 16/02). Mal preto za ustálené, že vo vzťahu k oboj žiadosťiam o udelenie poverenia konal exekučný súd priebežne a bez zbytočných prieťahov. Nadväzne nebol preukázaný nesprávny úradný postup (existencia prieťahov v dotknutom exekučnom konaní), ako jeden z (kumulatívnych) predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci.

O trovách konania rozhodol okresný súd tak, že v spore úspešnému (§ 142 ods. 1 O.s.p.) odporcovi ich náhradu nepriznal, nakoľko si tento procesný nárok neuplatnil.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ, ktorý sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci na nové prejednanie. Namietal, že nebol oboznámený s obsahom dôkazov

a prednesov, nemal možnosť sa k nim vyjadriť a navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Za takejto situácie došlo podľa odvolateľa k degradácii zásady kontradiktórnosti konania. Uviedol, že elektronicky podal návrh na zrušenie pojednávania odôvodnený skutočnosťou, že všetci sudcovia daného okresného súdu sú vylúčení z pojednávania a rozhodovania vo veci. Okresný súd však ignoroval predloženú žiadosť o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu. V žiadosti sa pritom zdôrazňovalo, že navrhovateľ trvá na osobnej účasti právneho zástupcu na pojednávaní. Správne mal okresný súd vec predložiť na rozhodnutie o pridelení inému súdu; bez vydania akéhokoľvek rozhodnutia však bola možnosť obrany navrhovateľa pred zákonným sudcom celkom zmarená.

Odvolateľ poukázal na svoje vyjadrenie (obsiahnuté v návrhu), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená na pojednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Uvedené rozhodnutie krajského súdu bolo podľa odvolateľa vydané v rozpore s ustálenou praxou iných krajských súdov a s judikatúrou Ústavného súdu SR, či Európskeho súdu pre ľudské práva v otázke práva na nestranný súd.

Súdu prvého stupňa navrhovateľ vytýkal (i) viacero omylov, keď konštatoval, že navrhovateľom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, hoci v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Nesprávny úradný postup exekučného súdu podľa odvolateľa spočíva hneď v niekoľkých skutočnostiach, nielen v jednej z nich. Konajúci súd sa musí preto vysporiadať so všetkými vytýkanými zložkami nesprávneho úradného postupu, v napadnutom rozhodnutí tomu tak nie je, čo robí rozhodnutie nepreskúmateľným pre nedostatok dôvodov.

Odporca sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal vec v rozsahu vymedzenom v ustanovení § 212 ods. 1, 2 písm. b/ O.s.p. a bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 za súčasnej aplikácie § 156 ods. 3 O.s.p.) napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Len vo všeobecnosti je akceptovateľná úvaha odvolateľa, že súčasťou kontradiktórneho konania je právo byť oboznámený s predloženými dôkazmi, vyjadriť sa k nim a podávať dôkazné návrhy. Zásada kontradiktórnosti predovšetkým pojmovo totiž predvída procesnú aktivitu účastníkov konania. Ťažiskom realizácie procesných práv účastníkov je pritom práve pojednanie, na ktoré bol navrhovateľ riadne a včas predvolaný a svojim postupom - bezdôvodnou neúčastou na súdnom pojednávaní - sa o ich bezprostredné naplnenie sám obral. V prípade účasti na pojednávaní by sa navrhovateľ zúčastnil vykonávania dokazovania, mohol by navrhovať jeho doplnenie, resp. sa k vykonanému dokazovaniu vyjadriť. V tejto spojitosti sú potom ďalšie námietky navrhovateľa o odňatí práva konať pred súdom a porušení zásady kontradiktórnosti bezpredmetné.

Zároveň nezodpovedá priebehu konania odvolateľove tvrdenie, že nebol upovedomený o vyjadrení protistrany k veci samej. Predmetný procesný úkon odporcu mu bol doručený dňa 14.3.2013. Navyše, v prípade riadneho využitia vlastných procesných práv sa mohol o obsahu dotknutého vyjadrenia (opakovane) dozvedieť aj na pojednávaní súdu I. stupňa.

Predvolanie na termín pojednávania (dňa 3.10.2013) bolo navrhovateľovi doručené 16.9.2013. Elektronickým podaním (bez zaručeného elektronického podpisu) dňa 2.10.2013 o 17.45 hod (t.j. po úradných hodinách konajúceho súdu) navrhovateľ žiadal o zrušenie pojednávania z dôvodu „objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu“. Okresný súd správne vyhodnotil uplatnený dôvod odročenia ako nie dôležitý (§ 119 ods. 1 O.s.p.), čo zodpovedá nižšie rozoberaným záverom o neopodstatnenosti tvrdení navrhovateľa o konaní „vylúčeného“ sudcu. Ustanovenie § 101 ods. 2 O.s.p. (v spojení s § 119 O.s.p.) umožňuje súdu zväžiť dôvodnosť návrhu na odročenie pojednávania a konať i v neprítomnosti účastníkov konania. Odlíšne chápanie predmetného ustanovenia by viedlo k jeho obsolentnosti a zároveň k nežiaducim prieťahom v konaní. Inými slovami, v prípade pojednávania bez prítomnosti účastníka za podmienok predpokladaných zákonom nemôže dôjsť k odňatiu práva konať pred súdom (bližšie napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 116/93) a zároveň nie je porušená zásada kontradiktórnosti sporového konania.

Ustanovenie § 119 ods. 2 písm. c/ O.s.p. (minimálne nepriamo) predvída riešenie opísanej procesnej situácie (nesúhlas súdu s uplatneným dôvodom požadovaného odročenia) oznámením účastníkovi (na jeho elektronickú adresu), ako súd posúdil návrh na odročenie pojednávania. V dôsledku postupu

navrhovateľa, ktorému bol tvrdený dôvod odročenia (podanie ústavnej sťažnosti) známy už niekoľko mesiacov a napriek tomu o odročenie pojednávania požiadal až v okamihu, kedy nebolo možné mu efektívne (do úvahy prichádzalo len oznámenie v samotný deň pojednávania, pričom však vzdialenosť sídla právneho zástupcu navrhovateľa od sídla konajúceho súdu je cca 300 km) oznámiť stanovisko súdu k návrhu na odročenie pojednávania, sa využitie daného ustanovenia stalo bezpredmetným. Navyše už v predchádzajúcom štádiu konania bol (úplne) totožný návrh navrhovateľa na prerušenie konanie (právoplatne) zamietnutý.

Zodpovedá doterajšiemu priebehu konania a stavu veci, že zákonná sudkyňa správne postupovala v intenciách záväzných rozhodnutí nadriadeného súdu (uznesenia Krajského súdu v Žiline sp. zn. 7NcC/69/2012 z 12.12.2012 a sp. zn. 9NcC/71/2012 z 18.12.2012) o jej nevyklúčení. Navrhovateľ ani v posudzovanom odvolaní neuviedol žiadne iné/ďalšie okolnosti, ktoré by mali zakladať jej vylúčenie, než tie, ktoré už boli predmetom posúdenia nadriadeného súdu. Zároveň dotknutý záver o nevyklúčení rešpektuje aktuálnu rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR (napr. uznesenia sp. zn. 3 Nc 14/2010 z 31.5.2010; 6 Cdo 201/2013 z 19.6.2013) v otázkach posudzovania inštitútu sudcovskej neustrannosti. Opomenúť nie je možné ani výsledky rozhodovacej činnosti Ústavného súdu SR (napr. sp. zn. I. ÚS 88/2013 z 6.2.2013) vo vzťahu k (neúspešným) ústavným sťažnostiam navrhovateľa v obdobných prípadoch.

V rámci meritórneho posúdenia veci odvolací súd poukazuje na zodpovednosť navrhovateľa za obsahové vymedzenie odvolania a na viazanosť odvolacieho súdu odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O.s.p.). Z tohto aspektu je zjavné, že navrhovateľ (nepochybne z dôvodu predkladania enormného množstva typových podaní) v odvolaní rezignoval na akúkoľvek konkrétnu úvahu vo vzťahu k vecným dôvodom, ktoré okresný súd viedli k zamietnutiu návrhu. Nadväzne je úplne nenáležitým tvrdenie o nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia pre nedostatok dôvodov. Naopak, odôvodnenie rozhodnutia prvostupňového súdu ako celok spĺňa všetky parametre zákonného odôvodnenia. K žiadnemu zo zásadných záverov okresného súdu (t.j. chronológia a zmysel úkonov v exekučnej veci založenej na rozhodcovskom rozsudku ako exekučnom titule, zvýšené nároky na rozhodovanie v spotrebiteľských veciach, novelizácia Exekučného poriadku po 1.6.2011), na ktorých založil svoje meritórne zamietajúce rozhodnutie, však odvolateľ nepredložil relevantnú, resp. akúkoľvek protiargumentáciu. Fakticky sa obmedzil na všeobecné konštatovania („nesprávny postup spočíva v niekoľkých skutočnostiach“, „konajúci súd sa musí vysporiadať s všetkými vytykanými zložkami nesprávneho úradného postupu“), ktoré sú len opakovaním návrhu bez náležitej reakcie na konkrétne nosné dôvody napadnutého rozhodnutia.

V danej spojitosti platí, že odvolací súd nemôže v sporovom/kontradiktórnom konaní nahrádzať nevyhnutnú procesnú aktivitu účastníka/odvolateľa a formulovať namiesto neho odvolacie dôvody, resp. preskúmavať rozhodnutie na základe iných, než účastníkom konania v odvolaní vznesených námietok. Zároveň však platí, že nie je prípustné konfrontovať prvostupňový súd so závermi, ktoré v konaní nevyslovil, resp. so situáciami, ku ktorým ani nedošlo. Pokiaľ navrhovateľ nadväzne v odvolaní uvádza, že „v odôvodnení prezentované časové úseky (bez bližšej konkretizácie, o ktoré časové úseky sa má jednať) nenasvedčujú“ konštatovaniu okresného súdu o dodržaní namietaných lehôt, (okrem faktu, že napadnuté rozhodnutie takéto konštatovanie neobsahuje) krajský súd uvádza, že predmetné časové údaje tak, ako ich vymedzuje prvostupňový súd, zodpovedajú skutkovému stavu a vyplývajú z pripojených exekučných spisov.

Nakoľko odvolacie dôvody navrhovateľa boli neopodstatnené (v zmysle § 212 ods. 1 O.s.p. je krajský súd viazaný konkrétnymi dôvodmi odvolania) a neboli zistené ani nedostatky v postupe okresného súdu, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti (§ 212 ods. 3 O.s.p.), potvrdil napadnutý rozsudok ako vecne správny.

Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj odvolaním výslovne nenapadnutý, ale od rozhodnutia vo veci samej závislý, výrok o trovách prvostupňového konania. Okresný súd náležite aplikoval zásadu úspechu v spore i návrhový charakter rozhodovania o náhrade trov.

O trovách odvolacieho konania rozhodol tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal. Odvolateľ - navrhovateľ nebol v tomto štádiu konania úspešný, a preto podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania. Naproti tomu odporca si náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e** je prípustné.